Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἔξωτερικὸν φρ. 0,60

ΗΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐκπεφορείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ῃ οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 36, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς — Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαρτίου 1923 — Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 15

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)

Τὸ δωμάτιό σου τὸ ἦταν ἀσπρισμένο μὲ ἀσβέστη. Οἱ ταπετσαρίες τῶν ἐπίπλων ξεφτισμένες. Στὴ μέση ἕνα κρεββάτι μὲ χονδρὰ σεντόνια.

Μόλις ἡ ὑπηρέτρια τὶς ἄφησε μόνες, οἱ δυὸ ἐξόριστες ἔπεσαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης κι' ἄφησαν τὰ δάκρυά τους νὰ ξεσπάσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'
Στὴν ἐξορία

Ἐνῶ ἡ γυναίκα του κι' ἡ ἀνεψιά του ἔφευγαν ἀπ' τὴν πατρίδα, ὁ πρίγκηψ Ρωδόλφος βρισκόταν μέσα σὲ φοβερότερο κίνδυνο.

Μὲ μεγάλη στολὴ πάνω στὸ περήφανο ἄλογό του, ἔμοιαζε σὰν νὰ πήγαινε σὲ τελετὴ ἢ σὲ περίπατο.

Μόλις τὸν ἐγνώρισαν, ἀπὸ παντοῦ σηκώθηκαν κραυγὲς ἀποδοκιμασίας. Μὰ ἐκεῖνος, μὲ μιὰν ὥραιο μὰ κι' ἄχρηστη παλλικαριά, ἀντιμετώπιζε τὰ πάντα. Προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ φύγῃ.

«Τὶς ὡδήγησε στὸ καλύτερο δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου...» (Σελ. 106, στ. 6.)

Ξαφνικὰ ἀκούστηκ' ἕνας πυροβολισμός. Τάλογό του χλιμίντρησε, τέντωσε τὸ λαιμό του κι' ὅλες οἱ φλέβες του φούσκωσαν μονομιᾶς.

Μὰ τάλογο δὲν εἶχε χτυπηθῆ. Ὁ ἀναβάτης του ὅμως χτυπήθηκε θανάσιμα κι' ἔπεσε κάτω, διατηρώντας ἀκόμα ὅλες τὶς αἰσθήσεις του.

Ἕνας κόκλος σχηματίσθηκε τριγύρω του. Μόλις τολμοῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν. Κι' ἀμέσως ξυπνοῦσαν οἱ τύψεις στὴ συνείδηση τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἔρριχναν μιὰ βασιλεία γιὰ νὰ ἐπρόδοσαν μιὰ ἄλλη, χύνοντας αἷμα ἀδελφικό.

Ὁ πρίγκηψ ζήτησε καὶ τὸν μετάφρανε στὸ σπίτι τῆς Ρεβάλ. Ἦταν οἱ μόνοι φίλοι ποὺ ἡ πίστη τους δὲν δεχόταν ἀμφιβολία.

Οἱ ὧρες του ἦταν μετρημένες. Ὡστόσο ὅμως ἔζησε ὅσο ἀρκοῦσε γιὰ νὰ μάθῃ ἀπ' τὸ γέρο Μαρούση ὅτι τὰ δυὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα εἶχαν φύγει κι' ἦταν μακρὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Μὲ φωνὴ ποὺ ἔσβυνε, ὁ ἑτοιμοθάνατος εἶπε μερικὲς λέξεις ἀποχαιρετισμοῦ γι' αὐτές. Τί; παρακαλοῦσε νὰ μὴ γυρίσουν στὴ χώρ' αὐτὴ ποὺ τὰ πάθη ἔβραζαν, γιατὶ τότε ἡ ζωή τους θόταν σὲ κίνδυνο μεγάλο.

Κατὰ τ' ς πρώτες ὧρες τῆς αὐγῆς, οἱ τελευταῖες τοῦ σχέψεις γιὰ τὴν πριγκήπισσα Βαλεντίνα καὶ τὴν ἀνεψιά του ἔσβυσαν καὶ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἑρρίκος Ἕλλος ἔπαιρνε τὸ θρόνο τῆς Βαλλανίας, ὁ πρίγκηψ Ρωδόλφος ξεψυχοῦσε.

Ὁ κ. Ρεβαλ τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ, δίχως ἐκεῖνος νὰ μπορῇ ν' ἀκούσῃ, ὁρκίστηκε πὼς θάμενε πιστὸς στὴ Ζίνα ὥς ποὺ νὰ πεθάνῃ.

Καὶ ποτὲ δὲν λησμόνησε τὸν ὅρκο αὐτό, ποὺ τὸν ἔδωσε μέσα σὲ τόσο τραγικὲς συνθῆκες.

*
* *

Ὥστε ἡ πριγκήπισσα κι' ἡ μικρὴ ἀνεψιά της ἔμεναν μὰ μόνες στὸν κόσμο, δίχως ἄλλο στήριγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμοιβαία τους ἀγάπη.

«Ἡ χήρα ἔμαθε τὸ δυστύχημά της....» (Σελ. 113, στ. γ.)

Θὰ ξεκινοῦσαν τώρα μὰ στὴν τύχη, σὰ συντρίμματα ναυαγίου ποὺ πηγαινοέρχονται ἄσκοπα πάνω στὰ κύματα.

Πῶς θὰ ὑπόφεραν τὸ πένθος, τὴν ἐξορία, τὴν ἀλλαγὴ τῆς τύχης;

Ἡ τόσο ἄνετη ζωή τους δὲν τοὺς εἶχε καθόλου ἑτοιμάσει γιὰ τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ποὺ ἀνοιγόταν τώρα μπροστά τους.

Ἡ χήρα ἔμαθε τὸ δυστύχημά της ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Μαρούση. Πέρασε μιὰ φοβερὴ νευρικὴ κρίση. Τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Ὧρες ὁλόκληρες ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη κι' ὕστερα ἔπεσε σὲ κατάσταση ἀφασίας. Πέρασαν δυὸ-τρεῖς μέρες ἔτσι· ἄλλοτε φοβόταν γιὰ τὴ ζωή της, ἄλλοτε γιὰ τὸ λογικό της.

Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔσωσε, ἦταν ἡ συναίσθηση πὼς εἶχε ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς ἀνεψιᾶς της. Τὸ χλωμὸ καὶ συμπαθητικὸ προσωπάκι, τὰ κλαμμένα ματάκια ποὺ τὴν κοιτοῦσαν γεμάτα λύπη κι' ἀνησυχία, τὴν ἔκαμαν ἐπὶ τέλους νὰ νικήσῃ τύψεις.

Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφαση, ἀφοῦ τίποτ' ἄλλο δὲν τῆς ἔμενε στὸν κόσμο,

ν' ἀφιερώσῃ ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς γιὰ τὴν ἐξόριστη ὀρφανούλα.

Στὸ χωριό, ὅπου τοὺς εἶχε ρίξει ἡ τύχη, μπόρεσαν νὰ βροῦν ψάρασμα γιὰ νὰ μαυροφορέσουν κι' εὐθὺς ἐκίνησαν, χωρὶς ἀκόμη κι οἱ ἴδιες νὰ ξέρουν ποῦ θὰ πήγαιναν νὰ μείνουν.

Κι' ὅσοι ἔβλεπαν τὴν μαυροφορεμένη γυναίκα μὲ τὸ μαυροφορεμένο κοριτσάκι, ποτὲ δὲ φανταζόνταν ὅτι ἦταν ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα καὶ ἡ βασίλισσα Ζίνα, ποὺ ἄλλοτε τὰ φορέματά τους κανόνιζαν τὴ μόδα σ' ὅλη τὴ Βαλκανία.

Ἔφθασαν στὴ Βουδαπέστη, μὰ δὲν ἔμειναν πολύ. Πέρασαν ἀπ' τὴ Βιέννη καὶ συνέχισαν τὸ ταξείδι τους γιὰ τὸ Βερολίνο.

Δὲν ἤξεραν Γερμανικὰ κι' ἡ ξένη αὐτὴ γλῶσσα μεγάλωνε τὴ μελαγχολία τους καὶ τὴν ἐγκατάλειψή τους.

Μιλοῦσαν κι' οἱ δυὸ Γαλλικὰ σὰ νάταν ἡ μητρική τους γλῶσσα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἤξεραν πὼς ἡ Γαλλία δέχεται τοὺς ἐξόριστους καὶ ξέρει νὰ γλυκαίνῃ τοὺς πόνους των. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ἐγκατασταθοῦνε στὸ Παρίσι καὶ σὲ λίγον καιρὸ ξεκίνησαν.

Ἡ «κορία κι' ἡ δεσποινὶς ντὲ Φιρστάτ» ἔφθασαν στὸ Παρίσι ἕνα πρωῒ τοῦ Νοέμβρη, γεμάτο ὁμίχλη.

Μπῆκαν σ' ἀμάξι καὶ διευθύνθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο «Νεύτων» στὴν ὁδὸν Ριβολί.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα, τὸ Παρίσι δὲν τὶς ἐνθουσίασε καθόλου.

Ἡ συνοικία ποὺ γειτονεύει μὲ τὸ σταθμὸ, ἡ ὁδὸς Λαφαγιὲτ μὲ τὰ ψηλὰ γκρίζα σπίτια καὶ τὰ πολλὰ ἁμάξια, τοὺς φαινόταν παράξενη. Μὰ ὅσο προχωροῦσαν, τόσο ἔννοιωθαν τὶς ὀμορφιὲς τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ Ὄπερα, ἡ Βασιλικὴ ὁδός, ἡ πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας, τοὺς φάνηκαν σὰ θαύματα.

Ἡ ἄμαξα ἔστριψε στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Ριβολί, ἔτρεξε ὡς ἑκατὸ μέτρα καὶ σταμάτησε τέλος μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο «Νεύτων»...

Ἡ νέα τους κατοικία τὶς ἄφησε πολὺ εὐχαριστημένες.

Τὰ δωμάτιά τους, στὸ τρίτο πάτωμα, ἦταν μεσημβρινὰ κι' ἔβλεπαν στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ, ὅπου ἕνα πλῆθος ἀπὸ παραμάνες καὶ μπεμπέδες ἔμοιαζε σὰ λουλουδόκηπος ζωντανὸς καὶ πολύχρωμος.

Ἡ χλόη, ποὺ τὴν στόλιζαν λευκὰ ἀγάλματα ἐδῶ καὶ κεῖ, εἶχε πολὺ ὄμμορφη ὄψη. Ἀριστερά, στὸ βάθος, ὑψώνοταν ὁ ὄγκος τοῦ Λούβρου, σκεπασμένος μὲ ὁμίχλη.

Ξαφνικα, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου, ἡ Ζίνα διέκρινε ἕναν ἄνθρωπο τριγυρισμένο ἀπὸ σπεργίτια, ποὺ κατέβαινε καὶ στὰ χέρια του ἀκόμη γιὰ νὰ πάρουν τὰ φίχουλα ποὺ τοὺς ἔδινε.

Γύρω-γύρω εἶχαν μαζεύτῃ παιδιὰ καὶ κοίταζαν μὲ περιέργεια τὸ θέαμα. Κάπου-κάπου ἕνα χεράκι ἁπλωνόταν γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα πουλί, μὰ τοῦ κάκου: τὸ πουλὶ ξέφευγε καὶ πήγαινε πάνω στὸ γέρο, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὸν ἐγνώριζαν τὰ πουλιὰ τοῦ πάρκου. Κι' ἔμοιαζε σὰ νἄλεγε στὸ παιδί:

—Ἐκεῖνος, τὸ ξέρω πὼς θὰ μοῦ δώσει σπόρους καὶ δὲ θὰ μὲ κλείσῃ στὸ κλουβί. Ἐγὼ ἐσύ...

Ἡ Ζινούλα ἔμεινε ὥρα πολλὴ σὰν μπαλκόνι, διασκεδάζοντας μὲ τὶς ἐθοῦμες σκηνὲς ποὺ ἔβλεπε στὸ πάρκο.

Μὰ ἡ θεία της τὴ φώναξε:

—Ζίνα, παιδί μου, πρέπει νὰ λύσουμε τὰ πράγματα. Ὅσο γρηγορότερα, τόσο καλύτερα. Ἄς ἐργαστοῦμε τώρα κι' ὕστερα ξεκουραζόμαστε.

Ἡ ἁπλῆ αὐτὴ φράση ξανάφερε τὸ κορίτσι στὴν πραγματικότητα.

Νὰ λύσῃ τὰ πράγματα! Νὰ ὑπηρετήσῃ μόνη της τὸν ἑαυτό της!

Ἦταν μιὰ δοκιμασία πολὺ τῆς φαινόταν φριχτή.

Δὲν ὑπῆρχε τώρα πιὰ κορία Ρόζεμόντ γιὰ νὰ τ' ἀναλαμβάνῃ ὅλ' αὐτή. Οὔτε καμαριέρα δὲν εἶχε πιὰ νὰ τὴ φροντίζῃ...

Ἔπρεπε νἀρκεσθῇ στὶς λιγοστὲς περιποιήσεις τῆς καμαριέρας τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα κοίταξε τὰ λεπτὰ δάχτυλά της καὶ τὰ ρόδινα νύχια της.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐργασθοῦν ὅπως ὅλα τὰ ταπεινὰ χέρια ποὺ τὰ προσμένει ἡ καθημερινὴ δουλειά;

Πάει πιὰ ἡ ἐφήμερη βασιλεία μὲ ὅλα της τὰ προνόμια. Ἡ Ζίνα εἶχε γίνει κοινὴ θνητή.

Λιγοψυχισμένη τότε πιὰ ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκλαψε πικρὰ καὶ σιωπηλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ

Ἕνα γράμμα

Ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα, ταχτοποιῶντας τὰ πράγματα ποὺ ἔβγαζε ἀπ' τὶς βαλίτσες της, κοίταζε τὴν ἀνεψιά της.

—Καϊμένη μικρούλα, φιθόριζε κουνώντας λυπημένα τὸ κεφάλι.

Μὰ ἡ Ζίνα σήκωσε τὸ κεφάλι κι' εἶδε τὴ θεία της. Συλλογίστηκε πὼς ἦταν περισσότερο δυστυχισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια.

Σηκώθηκε, τὴ βοήθησε νὰ ἑτοιμάσουν τὰ πράγματα καὶ σὲ λίγο ἡ ἐργασία τῆς ξανάλωσε ὅλο τὴ τὸ κέφι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα σορτάρι ἀνεκποδηγορίστηκε κι' ὅλα τ' ἀσπρόρουχα ἔπεσαν χάμω σὰ βροχή

Ἡ Ζίνα ἔβαλε τὰ γέλια, τὰ χαρωπὰ ἐκεῖνα γέλια ποὺ ἄλλοτε ἀντηχοῦσαν στοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ τῆς Βαλκανίας.

Κι' ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα, χαρούμενη ποὺ ξανἔβλεπε τὰ ρόδινα λακκάκια ποὺ εἶχαν μέρες νὰ φανοῦν στὸ προσωπάκι τῆς ἀνεψιάς της, γέλασε κι' αὐτὴ μ' ὅλη της τὴν καρδιά.

Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα, ἡ Ζίνα ἔλαβ' ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ Μίλα ντὲ Ρεβάλ.

Ἦταν σὰν ἕν' ἀγαπημένο κομμάτι τῆς μακρινῆς πατρίδας. Κόκκινη ἀπ' τὴ χαρά της, ἡ μικρὴ Βασίλισσα ἔσχισε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε:

«Ἀγαπημένη μου

«Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλό σου γράμμα καὶ γιὰ τὶς περιγραφὲς τῶν πόλεων ἀπ' ὅπου ἐπέρασες. Γράψε μου συχνά. Αὐτὸ θὰ μὲ παρηγορεῖ κάπως στὴ λύπη ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ τὸ χωρισμό μας.

»Ἄ, Ζίνα μου, δὲν ξέρεις πόσο μοῦ κοστίζει ὁ χωρισμός σου!

»Ἐγὼ κι' ἡ Κάρολα οὔτε γελᾶμε πιὰ οὔτε παίζουμε σὰν πρῶτα. Σὲ θυμόμαστε μονάχα μὲ λαχτάρα. Κοιτᾶμε τὸ πιλάτι, ποὺ δὲν ἐλπίζουμε πιὰ νὰ σὲ βροῦμε μέσα, καὶ μᾶς φαίνεται σὰ σκυθρωπὴ φυλακή.

»Ὅλα ἐδῶ ἔχουν ἡσυχάσει κι' ἐπικρατεῖ γαλήνη πολὺ μελαγχολική. Ὁ πριγκηψ Ἰσλάζ, φαίνεται, εἶναι χῆρος. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν βασίλισσα στὸ παλάτι κι' ἔτσι δὲν ἔχουμε γιορτές.

»Ὁ γιὸς τοῦ πρίγκηπος, νέος ὡς εἴκοσι χρόνων, καθὼς λένε, δὲν ἐφάνηκε ὁλόκληρο στὴ Βαλκανία.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 107)

Κι' ὁ κῆπος... Ἀί ὁ κῆπος ποὺ τόσο τὸν εἴχαμε ἀγαπήσει καὶ τόσο λατρεύαμε τοὺς πανσέδες του, τοὺς μενεξέδες του, τὰ ταρόφαλά του! Εἶχε γνωρίσει τόσους κόπους μας καὶ τόσες φροντίδες μας. Ζούσαμ' εὐτυχισμένοι στὸν κῆπο μας κι' εἴχαμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ χῶμα του. Ξερὸ νὰ φύτευες, θὰ βλάστανε καὶ θὰ θέριευε.

Ὁ θεῖος ὁ Πέτρος, ποὺ ἄσπρη τρίχα ἀκόμη δὲ φάνηκε σὰ μαλλιά του καὶ ποὺ μᾶς περιπαίζε ἀπαίλιστα ὅταν ἤμαστε μικρά, διηγεῖται πὼς κάποτε εἶπε στὸ μικρὸ ἀδερφό, πὼς οἱ βῶλοι του, οἱ χωματένιοι βῶλοι ποὺ ἐκεῖ γιὰ νὰ παίζῃ, ἦταν καρποὶ ἑνὸς σπάνιου δένδρου, ὅπως τὰ στρογγυλὰ πιτρίνα κομπάκια τῆς γαλίας κι' ὅπως οἱ σκληροὶ σπόροι τῆς πασχαλιᾶς. Καὶ τὸν ἔβαλε τὸ μικρὸ νὰ φυτέψῃ βῶλους σὲ διάφορα μέρη τοῦ κήπου γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ὁλόκληρη σοδειά. Κι' ὁ μικρὸς

τὸ πίστεψε καὶ προσδοκοῦσε κάθε αὐγὴ νὰ ἰδῇ κανένα τρυφερὸ βλασταράκι νὰ ξεπετάγεται στὸ μέρος ποὺ εἶχε ρίξει τὸ «σπόρο» καὶ μὲ τὴ θερμὴ κι' ἀθῶα του φαντασία ἔπλαθ' ἕνα δένδρο φηλό, ποὺ οἱ κλάδοι του θάταν τσακιστοὶ ἀπὸ τοὺς ποθητοὺς καρποὺς καὶ θὰ κουνοῦσε τὸν κορμό του καὶ τότε θὰ πέφταν οἱ βῶλοι βροχὴ ὅπως πέφτουν οἱ ἐλιὲς ὅταν τὶς ραβδίζουν, μ' ἕναν κρότο, σὰ ν' ἀρχίζῃ ξαφνικὰ χοντρὴ βροχή... Μόνο πρέπει νὰ φυλάγεται, κοῦφε πεῖ ὁ θεῖος, νὰ μὴ τὸν χτυπήσουν οἱ σκληροὶ καρποὶ στὸ ξανθὸ κεφαλάκι.

Τώρα ὁ κῆπος εἶναι γεμάτος βιόλες μὲ τὰ δανεικά χιώματά τους. Βιόλες, βιόλες, ἔχουν θερμέψει παντοῦ σὰν ποικιλόχρωμα κύματα. Καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου, ἕνας γέρος κάθεται σοβαρὸς σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα καὶ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του... Τί ἥσυχος, τί ἄψυχος, ὁ κῆπος μας! Σὰ νἄχῃ φτερουγίσει μακριὰ του κάτι ποὺ τοῦδινε ζωὴ καὶ χαρά, κάτι ποὺ ὑπάρχει στὴν ἀτμόσφαιρα ὧν παιδιῶν.

Ἄχ, ἀλήθεια, καὶ ποὺ νἄξερε ὁ κῆπος μας! Πάει τώρα ὁ μικρὸς ἀδερφὸς κι' ὁ θεῖος ὁ Πέτρος εἶναι μακριά: Τὸ παλιό μας σπίτι θ' ἀπορεῖ ποὺ μᾶς βλέπει τώρα νὰ περνοῦμε λεπημένοι. Θὰ μᾶς μετρᾷ καὶ θὰ μᾶς βρίσκῃ λιγότερους. Στὴν ἀγαπημένη του σκεπὴ εἴμαστε πάντα τόσο καλά, τόσο ἀσφαλισμένοι, σὰ σὲ θερμὴ φωλιά. Ὅταν φύγαμε ἀπ' τὸ καλὸ αὐτὸ σπιτάκι, ἕνας ἄγριος βοριὰς ζητοῦσε νὰ μᾶς σκορπίσῃ. Πάει ὁ παππούς, πάει ὁ πατέρας, πάει ὁ μικρὸς ἀδερφός.

Ἀγαπημένο σπιτάκι, ποὺ μέρα λυπημένη δὲ γνωρίσαμε μαζί σου, πόση λαχτάρα μᾶς γεμίζει τὰ στήθη ἡ ὄψη σου! Ἄς μποροῦσα νὰ περάσω τὰ κάγγελα, νὰ φιλήσω τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια, ὅπου ἀκούγαμε τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ πατέρα καὶ τὰ παπουτσάκια τοῦ μικροῦ ἀδερφοῦ, ποὺ τάσαρνε σὲ νὰ σφύριζε. Ἄς μποροῦσα νὰ γυρίσω ὅλες τὶς γωνιές σου, ποὺ κάθε μιὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τόσες ἀναμνήσεις.

Θαρρῶ πὼς τὰ βλέπω τώρα δὰ ἀκόμα: Τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα μὲ τὸ γραφεῖο, ποὺ σὲ μιὰ γωνιά του ἦταν τὸ βιβλίο ποὺχε στὸ ξύρολλο χρωματισμένη τὴν εἰκόνα τοῦ Ὀδυσσέα νὰ παλεύῃ μέσα στὴ θαλασσοταραχή. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου, ποὺ κρεμόταν τὸ γελαστὸ κάδρο τοῦ παπποῦ. Τὴ γωνιὰ μιᾶς κάμαρας, ὅπου ὁ μικρὸς ἀδερφὸς φόλαγε μέσα σ' ἕν' ὁστράκινο λαπάκι, ὅλους τοὺς μικροὺς θησαυρούς του. Τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, ὅπου εἴχαμε σκάψει γουβίτσες στὴ σειρά, γιὰ νὰ παίζουμε τὸ τόπι, ἕνα παιχνίδι ποὺ μᾶς τύχε μάθει ἕνα παιδὶ ἀπ' τὴν Πόλη...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε, κοντοστεκόμαστε. Ἡ θεία ὅμως μᾶς διάζει νὰ προχωρήσουμε. Ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ πέσῃ καὶ πρέπει νὰ προφτάσουμε τὸ θεῖο, ποὺ θὰ μᾶς προσμένει στὸ καφενεῖο τῆς προκομαίας.

Τί νὰ κάμουμε, θὰ προχωρήσουμε. Καθὼς ρίχνουμε ὅμως μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σπίτι μας, διακρίνουμε μιὰ γυναικεία σιλουέττα ἀπ' τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ κάγγελα. Μᾶς κατάλαβε πὼς κοιτάζουμε μὲ ἀλλοιώτικο τρόπο αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δίχως ἄλλο θ' ἀπορεῖ

Μὰ ἡ ἀδερφὴ παίρνει μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση: Τρέχει στὰ κάγγελα καὶ ζητᾷ ἀπ' τὴν κυρία ἕνα δυὸ λουλουδάκια ἀπ τὴ γέρικη γαζία. Ἡ κυρία πολὺ πρόθυμα τῆς κόβει ἕνα σωρὸ κίτρινα κομπάκια, καὶ τῆς τὰ δίνει. Δίχως ἄλλο, ἡ ἄγνωστη αὐτὴ θὰ νόμισε πὼς γιὰ νὰ τῆς ζητήσουμε λουλούδια κοιτάζαμ' ἔτσι τὸ σπίτι της.

—Νὰ σᾶς κόψω καὶ καμμιὰ διόλα;

—Ὄχι, εὐχαριστῶ.

Ἡ ἀδερφή μᾶς μοιράζει τ' ἀνθάκια σὲ ὅλους. Ἄ, εἶναι πολύτιμα καὶ θὰ τὰ φυλάξουμε ὅσο μπορεῖτε τὰ κίτρινα κομπάκια μὲ τὸ ἄπαλὸ ἀνάσερο γνοῦδι, ποὺ μένει στὸ χέρι μόλις τ' ἀγγίξεις, καὶ τὸ λεπτὸ ἄρωμά τους.

Προχωροῦμε. Τὸ σπίτι πέρασε.

Βγαίνουμε στὸ μεγάλο παραλιακὸ δρόμο κι' ἐκεῖ οἱ τόσες ἀναμνήσεις ποὺ ξύπνησαν, μαζεύονται πάλι ν' ἀποκοιμηθοῦν μὲς στὴν ψυχή μας, ὅπως τὰ πουλιὰ στὴ φωλιά τους, τὴν ὥρ' αὐτὴ ποὺ σουρουπώνει, ξανοίγεται ἀφνικὰ μπρός μας ἡ θάλασσα.

Ἡ πλατειὰ γυαλιστερὴ ἔκτασή της, ποὺ λάμπει στὶς τελευταῖες ἀχτῖνες ἑνὸς μεγάλου ἥλιου ποὺ στάζει χρυσάφι, μεθᾷ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ παρασύρει ζαλισμένο σὲ βαθύτατους κι' ἀτέλειωτους στοχασμούς...

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'

Πρώτη βγῆκε ἀπὸ τὴν κουζίνα ἡ Ρηνούλα, χοροπηδῶντας κατὰ τὴ συνήθειά της, καὶ κάθησε ἔξω στὴν αὐλή. Ὁ Τοτὸς τὴν ἀκολούθησε κι' ἐκάθησε κι' αὐτὸς κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, γιὰ νὰ φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του τὴν ὡραία του φέτα.

Ἡ αὐλὴ ὅμως εἶχε ἕνα σωρὸ κότες. Κι' οἱ κότες σιγὰ σιγὰ τριγύρισαν τὸν Τοτό, γιὰ νὰ τσιμπήσουν ἀπὸ τὸ ψωμὶ μὲ τὸ φρέσκο βουτυρο. Καὶ μάλισσα ἕνας νέος κόκορας πολὺ τολμηρός, πήδησε στὸ μπράτσο του κι' ἄρχισε κιόλα νὰ τσιμπᾷ σὰ νάταν ἡ φέτα γιὰ τὰ μοῦτρα του!

—Φύγετε ἀπὸ δῶ! τοὺς φώναζε ὁ Τοτός. Ἀφήστε με νὰ φάω!.. Ἔχετε καὶ σεῖς φαΐ. Τί θέλετε τὸ δικό μου; Ὁρίστ' ἐκεῖ!...

Μὰ οἱ κότες δὲν ἔπαιρναν λόγια, οὔτε ὁ κόκορας. Κι' ὁ Τοτὸς μὴ ξέροντας πιὰ τί νὰ κάνῃ, ζήτησε τὴ βοήθεια τῆς ἀδελφῆς του:

—Ρηνούλα! Ρηνούλα, διώξ' τὰ πουλιά! Θὰ μὲ φάνε καὶ μένα!

—Καλέ, διώξ' τα σύ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ρηνούλα. Φοβᾶσαι, ἀλήθεια, τὶς κότες; Κουνήσου ντέ! ἔτσι νὰ τοὺς κάνῃς θὰ φύγουν!

Ὁ Τοτὸς τότε ξεθάρρεψε σηκώθηκε καὶ κουνῶντας ζωηρὰ χέρια κι' πόδια, ἔδιωξε ὅλες τὶς κότες ἀπὸ κοντά του. Ἀκόμα κι' ὁ κόκορας τὸν φοβήθηκε καὶ τὄστριψε.

—Βλέπεις; τοῦ εἶπε ἡ Ρηνούλα. Ἕνα πράγμα ποὺ μπορεῖτε μιὰ χαρὰ νὰ τὸ κάνῃς μόνος σου, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ φωνάξῃς ἄλλους νὰ σοῦ τὸ κάμουν.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΟΒΑΡΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΦΙΛΗ μας Ἑλένη Κ. Κ. — ἔχει καὶ ψευδώνυμο, ἀρσενικὸ ὅμως, ποὺ δὲν τῆς πάει, — εἶναι δεκατεσσάρων χρονῶν καὶ μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου. Διαβάζει λοιπόν, ἀκούει καὶ μαθαίνει πολλά, ποὺ τῆς γεννοῦν τὶς μεγαλύτερες ἀπορίες. Τελευταῖα ἄκουσε ἡ διάβασε καὶ γιὰ τὸ Δαρβινισμό, τὴν περίφημη δηλαδὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου. Κι' ἔγεινε ἄνω-κάτω τὸ κορίτσι. Γιά, ἀκοῦστε ἐδῶ τί μοῦ γράφει:

«Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ κόσμος ἔγεινε ἀπό, τέσσερα κύτταρα μὲ τὴν ἐξέλιξή τους; Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ φύσις, ἡ τόσο σοφὰ κι' ἁρμονικὰ κατασκευασμένη, παρήχθη ἔτσι ἐκ τύχης; Τὰ διάφορα στάδια τῆς Γῆς, οἱ τέσσερες γεωλογικοὶ αἰῶνες, μαρτυροῦνται ἀπὸ τ' ἄπειρα ἀπολιθώματα ποὺ βρέθηκαν σὲ διάφορες ἀνασκαφές. Ἀλλὰ ὅτι ὁ ἄνθρωπος φάνηκε κατὰ τὴν τεταρτογενῆ περίοδο τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος μὲ μορφὴ πιθήκου, πῶς θὰ τἀποδείξουμε; Εἶναι πιστευτὸ τέτοιο πρᾶγμα;

«Ὥστε ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάστηκε ἀπὸ τὸ Θεό; Δὲν ὑπῆρξε Ἀδὰμ καὶ Εὔα; Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ψέμματα; Μὰ... πῶς εἶναι δυνατὸ τέσσερα ἄψυχα κύτταρα νὰ δώσουν ζωὴ σὲ ἄλλα καὶ νὰ σχηματίσουν ὀργανικὰ ἔμψυχα ὄντα; Κι' ὅλ' αὐτά, ὅλος ὁ κόσμος, — στεριές, θάλασσες, ζῶα, φυτά, — ἔγειναν κατὰ τύχη; Μὰ ἡ Ἁγία Γραφὴ λέει πὼς τύχη δὲν σημαίνει τίποτα. Τί λοιπὸν νὰ πιστέψουμε;»

Σοβαρὰ τὰ πράγματα, βλέπετε! Κι' ὅμως ὁ Δαρβινισμὸς δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐπιστημονικὴ θεωρία ὅπως ὅλες. Στὸν καιρό της, — ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια νὰ ποῦμε, — εἶχε μεγάλη πέρασι. Τὴν πολεμοῦσαν μὲ λύσσα ἐπιστήμονες καὶ μή· ἄλλοι ὅμως, κι' οἱ καλύτεροι, τὴν ὑπερασπίζονταν μὲ φανατισμό. Διανοούμενοι, φιλόσοφοι, τὴν ἐπίστευαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἐφαρμόσουν παντοῦ. Εἶχε τὴ μεγαλύτερη ἐπίδραση στὴ σκέψη τοῦ ΙΘ' αἰῶνα. Ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ βλέπουν πὼς τίποτα στὸν κόσμο δὲν ἔγεινε διαμιᾶς, παρὰ πὼς ὅλα πέρασαν καὶ περνοῦν μιὰ ἐξέλιξη. Γιατί αὐτὴ ἡ θεωρία τῆς ἐξέλιξης, τοῦ ξετυλίγματος νὰ ποῦμε, εἶναι προπάντων ὁ Δαρβινισμός. Ἀπὸ τότε καθιερώθηκε κι' ὁ ὅρος, ἡ λέξη, ποὺ τόσο τὴν μεταχειριζόμαστε. Καὶ μαζὶ μὲ τὴ λέξη, φυσικά, ἐπικράτησε κι' ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα πὼς κάθε μορφὴ στὴ φύση, ὅπως στὴν τέχνη, στὴ βιοτεχνία, στὴν κοινωνία καὶ παντοῦ, δὲν εἶναι ἀρχική, καμωμένη ἐξ ἀρχῆς, παρὰ βαθμιαία ἀνάπτυξη, τελειοποίηση, μιᾶς ἄλλης ἀρχαιότερης κι' ἀτελέστερης.

Στὸν καιρό μου, ὅταν δηλαδὴ ἐσπούδαζα κι' ἐγὼ Φυσικὲς Ἐπιστήμες, ὁ Δαρβινισμὸς πιστευόταν σχεδὸν σὰν ἀξίωμα. Λέγαμε «ὁ ἄνθρωπος ἔγεινε ἀπὸ τὸν πίθηκο καὶ τὸ πουλὶ ἀπὸ τὸ ψάρι», ὅπως λέγαμε καὶ «τὰ τρίγωνα ἴσα καὶ ἀλλήλοις». Ὅποιος εἶχε ἀντίρρηση, δὲν ἦταν... στὰ καλά του. Ἡ τουλάχιστο δὲν ἦταν «ἀληθινὸς ἐπιστήμων». Σέραμε πὼς ἡ θεωρία παρουσίαζε «χάσματα». Σέραμε πὼς δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ ἀκόμα ἡ διάμεση μορφὴ μεταξὺ πιθήκου καὶ ἀνθρώπου, ὁ «ἀνθρωποπίθηκος», καὶ πὼς διάφοροι παλιοὶ σκελετοί, ἀπὸ ἀνασκαφές, ποὺ στὴν ἀρχὴ εἶχαν νομισθῆ σκελετοὶ ἀνθρωποπιθήκων, βεβαιώνοταν κατόπι πὼς ἦταν ἡ γορίλλα — ἡ ἀγριανθρώπου Ἀδιάφορο! «Θὰ νακαλυφθῆ» λέγαμε. Κι' ἡ πίστη μας ἦταν τέτοια, ποὺ νομίζαμε ὅτι μὲ τὸν καιρὸ ἡ θεωρία ὄχι μόνο δὲ θἄπεφτε, παρὰ θὰ τελειωνόταν μὲ τὴν πειραματική, τὴ θετικὴ πιὰ ἀπόδειξη πὼς ὅλο τὸ φυτικὸ καὶ τὸ ζωϊκὸ βασίλειο, ὅλη ἡ ζωὴ τῆς Γῆς μὲ τὶς ἄπειρές της μορφές, ἔγεινε ὄχι ἀπὸ τέσσερους-τέντε ἀρχικοὺς τύπους, ὅπως ἔλεγε ὁ Δαρβῖνος, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα καὶ μόνο πρωτόπλασμα!

Ἀλλὰ τί Φυσικὲς Ἐπιστήμες; τί ἄφησα γρήγορα γιὰ τὴ Φιλολογία. Κι' ἀπὸ τότε πέρασαν εἰκοσιπέντε τουλάχιστο χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, πολλὲς φορὲς ἔτυχε νἀκούσω ἢ νὰ διαβάσω πὼς ἡ Δαρβινική θεωρία δὲν ἔχει πιὰ τοὺς πρώτους ὀπαδοὺς καὶ τὸ πρῶτο κῦρος. Πέρασε κι' αὐτή, ἔπε ε. ὅπως πέφτουν καὶ περνοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίες. Προπάντων ἡ θεωρία τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου: Ἡ διάμεση μορφή, ὁ «ἀνθρωποπίθηκος» δὲν βρέθηκε! Κι' οὔτε ὑπάρχει πιὰ ἡ πεποίθηση πὼς θὰ βρεθῆ. Περισσότερα μὴ μὲ ρωτᾶτε. Ἀφοῦ ἔπαψα πιὰ νὰ παρακολουθῶ τὶς Ἐπιστήμες, δὲν εἶμαι εἰδικός, δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ σᾶς δώσω λεπτομέρειες, νὰ σᾶς πῶ ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται σήμερα ὁ Δαρβινισμός, ποιὰ ἀπ' ὅσα ἐδίδαξε μένουν σὰν ἀλήθειες, — γιατὶ μένουν κάμποσα, — καὶ ποιὰ ἔπεσαν σὰν ὑπερβολὲς κι' αὐθαιρεσίες. Στὸν καιρό μου τὰ ἤξερα. Σήμερα δὲν τὰ πολυξέρω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶναι αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα: ἡ θεωρία ἔπαθε πολλὲς ἀβαρίες.

Ἀλλ' ἂς ὑποθέσουμε ὅτι δὲν ἔπαθε καθόλου. Ἂς ὑποθέσουμε πὼς ἡ ἀληθινὴ Ἐπιστήμη πιστεύει ἀκόμα καὶ διδάσκει πὼς τὰ εἴδη ἔγειναν τὸ ἕν' ἀπὸ τἄλλο καὶ πὼς ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πίθηκο. Πρέπει νὰ συμπεράνουμε πὼς ὁ κόσμος εἶναι «τυχαῖος» καὶ πὼς δὲν ὑπάρχει Δημιουργός, Θεός, ποὺ τὸν ἔκαμε μὲ θέληση καὶ μὲ σκοπό; Κάθε ἄλλο! Ἐγὼ τουλάχιστο, καὶ τὸν καιρὸ ἀκόμα ποὺ ἐπίστευα σὰν ἀξίωμα τὴ θεωρία τῆς Ἐξέλιξης — τὰ πάντα ἀπὸ ἕνα, — οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἔπαψα νὰ πιστεύω, νὰ θαυμάζω καὶ νὰ δοξάζω τὸν Δημιουργὸ αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ δὲν ἄκουγα λόγια ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Γιατὶ δὲν ἐμάζευα τὶς γνώσεις μου καὶ τὶς ἰδέες μου ἀπὸ τὸ δρόμο ἢ ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Ἄκουσα τότε γιὰ τὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου; Θέλησα νὰ τὴ μάθω καλά. Καὶ πῆρα τὸν ἴδιο τὸ Δαρβῖνο νὰ διαβάσω. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Δαρβῖνος μ' ἔμαθε πὼς οὔτε ἡ θεωρία του, οὔτε καμμιὰ ἄλλη κοσμοθεωρία, δὲν ἔριχνε τὴν ἰδέα τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἴδιος ὁ Δαρβῖνος μοῦλεγε ἔτσι, θἄν ὑγα ἐγὼ τοὺς ἄλλους, ποὺ φλυαροῦσαν ὅ,τι ἤθελαν χωρὶς νὰ τὸν διαβάσουν ἢ τὸν παρεξηγοῦσαν γιατὶ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν καταλάβουν;

Ἀλλὰ σήμερα πρέπει νὰ σταματήσω ἐδῶ. Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς πῶ τί λέει ὁ Δαρβῖνος γιὰ τὴ θεωρία του καὶ θὰ σᾶς δείξω πόσο λίγο θ.γεται ἡ θρησκευτικὴ πίστη καὶ ἂν ἀκόμα ἡ θεωρία ὑποτεθῆ ὅλη ἀληθινή.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU]

Θ... (Συνέχεια)

«Ὁ προπάππος μου, καθὼς ἦταν ἐξασκολισμένος ἀπὸ Γεωγραφία κι' εἶχε διαβασμένα πολλὰ γι' ἀγριανθρώπους, κατάλαβε ἀμέσως εἰ τὸν περίμενε... Γιὰ φανταστῆτε, ἀλήθεια, νὰ ἔχῃ καμμιὰ νὰ φᾷ δεκατρεῖς ἡμέρες καὶ, πάνω στὶς δεκατέσσερις, νὰ τρώγεται ἀπὸ Κανίβαλους!.. Καὶ καλὰ ἂν ἦταν νὰ χορτάσῃ μὲ τὸ κρέας του φίλος, συντρόφους. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ καρδιά, σὲ τέτοια περίσταση, θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ εὐχαριστημένος. Παραδείγματος χάρη ὁ παππούς τοῦ Ἀγκίστρη μπορεῖ νὰ βρῆκε κάποια εὐχαρίστηση ὅταν τὸν ἔφαγαν οἱ σύντροφοί του, μὲ τὴν ἰδέα πὼς πέθαινε αὐτὸς γιὰ νὰ ζήσουν ἐκεῖνοι. Μὰ νὰ φαγωθῆ κανεὶς ἀπὸ ἀγριανθρώπους, ποὺ οὔτε τοὺς γνωρίζει, οὔτε τοὺς εἶδε ποτέ του κι' οὔτε τὴ γλῶσσα τους καταλαβαίνει... ὄ, μ' αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορο! φτιχτό!.. Ψέμματα, παιδιά; Τώρα τοῦ τὰ συλλογιέστε, δὲ σηκώνεται ἡ τρίχα σας;

«Ὁ κακόμοιρος ὁ Θωμᾶς! Ἂν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴ σοῦβλα ἢ ἀπὸ τὴ σκάρα, θἄπεφτε στὸ καζάνι ἢ στὴν κατσαρόλα! Φανταστῆτε λοιπὸν πῶς τοῦ φάνηκε, σὰν εἶδε, μόλις σηκώθηκε κι' ἀνακάθησε, ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγριανθρώπους νὰ σκόβουν, νὰ πέφτουν πίσωμα, νὰ τοῦ κάνουν μετάνοιες μὲ τὴν ἀβρά, κι' ἔπειτα νὰ χορεύουν γύρω του καὶ νὰ πηδοῦν!

«Ὥστε δὲν εἶχαν κανένα κακὸ σκοπό. Ἀπεναντίας — τί ἀνέλπιστο! — ἔτρεξαν ἀθοῦς καὶ τοῦφεραν λογιῶν-λογιῶν ὀπωρικά, μπανάνες, ἀνανάδες, καρύδια, πορτοκάλια· κι' ἄλλοι τοῦ ἔβαζαν στὸ στόμα ποτήρια μὲ λεμονάδα, ἄλλοι μὲ γάλα κι' ἄλλοι μὲ μέλι νερωμένο. (Γιατὶ κρασιὰ καὶ σπίρτα δὲν ξέρουν οἱ ἀγριανθρωποι.) Μερικοὶ μάλιστα, ἀπὸ τὴ χαρά τους, τὸν γαργάλεσαν στὰ πόδια, ἢ τοῦ χάϊδεσαν τὶς γάμπες, κι' ἄλλοι τοῦ ἔκαναν ἀέρα ἢ τοῦ σκούπιζαν τὴ μύτη μὲ μεγάλα φύλλα λατάνιας.

«Κι' ὅσο τὸν ἔβλεπαν νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἔδιναν, ὤ τί χαρά, τί φωνές, τί χοροπηδήματα, τί κακόλ Ἔκαναν σὰν τρελλοὶ ἢ σὰ μεθυσμένοι. Μὰ δὲν ἔχετε ἰδέα πῶς ἔκαναν!

«Ὅταν πιὰ ἔφαγε κι' ἤπιε γιὰ τέσσερις, τὸν σκέπασαν μ' ἕνα πάπλωμα ἀπὸ φτερὰ παπαγάλου, τὸν ἔβαλαν μέσα 's ἕνα φορεῖο καὶ, μπροστὰ ἡ μουσική, τὸν κουβάλησαν στὸ παλάτι.

«Γιατί, θὰ πῆτε, στὸ παλάτι;

«Νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Τὴν παραμονὴ ἴσα-ἴσα εἶχε πεθάνει ὁ βασιλιὰς τοῦ νησιοῦ. Ὁ θρόνος του τὸ λοιπὸν ἐχήρευε, καθὼς τὸ λένε. Καὶ οἱ μεγαλοσιάνοι τῆς χώρας ἤθελαν καλὰ καὶ σώνει νὰ κάμουν βασιλιά τους τὸν καραβοτσακισμένο ποὺ τοὺς ἔστειλε ὁ Θεὸς μὲ τὴ βάρκα. Ἔτσι ὁ προπάππος μου, ὁ Θωμᾶς ὁ Κοσπιάς, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα καὶ μὲ τόνα του μένο παποῦτσι γερό, ἔγεινε βασιλιὰς τῆς Ταμπουλίνας. Ἄ, ναί, ξέχασα νὰ σᾶ· τὸ πῶ. Ταμπουλίνα λεγόταν τὸ νησὶ ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου εἶχε ἀράξει ἡ βάρκα τῆς Ἐνυώς.

«Τὴν ἴδια μέρα ἔγεινε ἡ τελετὴ κι' ἡ παράτα. Ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα, γιὰ τιμὴ τοῦ νέου βασιλιᾶ, φωταγωγήθηκαν τὸ βράδυ κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔδλεπες παρὰ χοροπηδήματα καὶ πυροτεχνήματα. Ἡ Ταμπουλίνα καιγόταν!

— Κολοκύθια μὲ τὴ ριγνιή! φώναξε ἐδῶ ὁ Φυκιώτης.

— Ἀμ' δὲν εἶναι κολοκύθια; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κουπιάς. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω, φωστήρα μου, εἶναι γραμμένα καὶ τυπωμένα σὲ βιβλίο.

— Τότε ἀκόμα χειρότερα εἶναι ψέμματα! φώναξε ὁ Φυκιώτης. Γράφουν ποτὲ ἀλήθεια τὰ βιβλία;

Ὁ Κουπιὰς ἐθύμωσε.

— Μὰ δὲν εἶναι μόνο ποὺ τὸ γράφουν τὰ βιβλία! ἀποκρίθηκε. Ὅλος ὁ γτουνιὰς ξέρει, πὼς ὅταν ὁ παπάππος μου γόρισε στὴ Γαλλία, πλούσιος ἀστήκε τὴν πατρίδα καὶ νὰ στείλῃ τὰ παιδιά νὰ σκολιωθοῦν στὴν Τομπουλίνα. Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω εἶναι πρᾶμα ποὺ ἔγεινε· ὅλες οἱ ἐφημερίδες τὸ ἔγραψαν τότε.

— Ἀ! ἔκαμε ὁ Φυκιώτης· τὸ γράψαν κι' οἱ ἐφημερίδες; Εἶναι ψέμμα, τελειωσε!

Ὁ Κουπιὰς σταύρωσε τὰ χέρια.

— Περίφρο! εἶπε. Ἤθελα νἄξερα γιατὶ ὁ κὺρ-Φυκιώτης δυσκολεύεται τ' σο νὰ χάψῃ τοὺς ἀγριανθρώπους τοῦ προπάππου μου, ἐνῷ ἐγώ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία, ἔχαφα τὶς χίλιες κεντακόσιες ἀρκούδες τοῦ παππού του!

Δὲν ξέρει κανεὶς τί θἀπαντοῦσε 's αὐτὸ ὁ Φυκιώτης, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Πλημμύρης ἀφώναξε:

— Παιδιά, δρόμο! Ἡ φωτιὰ σβύνει καὶ θαρρῶ πὼς συναχώθηκα. Ὁ Κουπιὰς θὰ μᾶς ἀποτελειώσει τὴν ἱστορία του στὸ χωριό.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξαν ἀμέσως ὅλα τὰ παιδιά. Τελείωσέ μας τὴν ἱστορία σου. Δὲν κροῦνοῦμε.

Κι' ἐζόγωσαν περισσότερο τὴν ἀνθρακιά, ποὺ ὁλοένα ἐχώνεσε.

Ὁ Κουπιὰς χάρηκε πολὺ ποὺ ἄρεσε τόσο τὸ παραμύθι του. (Γιατὶ τί ἄλλο ἦταν ἡ ἱστορία τοῦ προπάππου του παρὰ σωστὸ παραμύθι;) Κι' ἐξακολούθησε ἔτσι:

I.

Τὸ βασίλειο τῆς Ταμπουλίνας

«Ἂν ἐσεάθηκε στὸν κόσμο βασιλιὰς ποὺ μπορεῖ νὰ καυχηθῆ πὼς τὸν ἀγάπαγε ὁ λαός του, αὐτὸς ἦταν Θωμᾶς ὁ Πρῶτος, βασιλιὰς τῆς Ταμπουλίνας. Μονάχα κεντέμισυ μῆνες βασίλεψε· μὰ μέσα 's αὐτοὺς χάρηκε ὅλες τὶς γλύκες τῆς βασιλείας. Κάθε πρωΐ, ὁ λαός του πήγαινε στὸ παλάτι νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ νὰ μάθῃ πὼς πέρασε τὴ νύκτα. Μάλωναν ποιὸς νὰ πρωτομαντέψῃ τί ἤθελε ὁ Μεγαλειότατος. Ὅλοι οἱ φαράδες κι' ὅλοι οἱ κυνηγοὶ δὲν φάρευαν πιὰ καὶ δὲν κυνηγοῦσαν παρὰ γι' αὐτόν.

(Ἕπεται συνέχεια

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

«Τοῦφεραν λογιῶν-λογιῶν ὀπωρικά.» (Σελ. 117, στ. α')

ΡΗΤΑ

16

Ἄλλον γιατρὸ καλύτερο
Δὲν βρῆκα ἀπὸ τὸ Χρόνο.
— Ἀλήθεια, ποιὸς τὸν φθάνει; —
Περνῶντας, τὸν βαρύτερο
Τὸν πιὸ πικρό μας πόνο
Μονάχα αὐτὸς θὰ γιάνῃ.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΝΥΧΤΑ...

('Αριθ. 'Εγκ. 50)

Γλυκειά ἡ ἀποψινὴ ἑσπέρα...
Σβύνουν ἀργὰ τὰ ρόδα στ' ἀνθο-
[γυάλι,
καὶ ἀπαλὸ περνάει ἀπὸ τὴ σέρρα
τὸ μαϊστρόβαλι.

Ὠχρὴ σηκώνεται ἡ Σελήνη ἀπὸ
['κεῖ-πέρα,
μέσα σὲ φόντο ἄσπρων συννεφῶν.
Ἀργοκυλάει ἀπὸ τὸ θρόνο ἡ μέρα,
σὰν κόρη ντροπαλή,— στὰ πορ-
[φυρά.

Τὸ πέπλο τὸ βαρὺ πέφτει στὴ
[Φύση :
Δέντρα, νερά, ρουμάνια καὶ βοννά,
τὴ χαρωπὴ τὴν ὄψη ἔχουν ἀφήσει,
ντυμένα στὰ μουντά, στὰ σκοτεινά.

Βελάσματα ἠχοῦνε στὸν ἀγέρα
κάπιο σκυλὶ γαυγίζει μακρινά...
κάπιες κραυγές, κάπια φλογέρα
καὶ ἡσυχία γίνεται ξανά !...

Ἐλπιδόπλεχτη Πορφύρα

ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

('Αριθ. 'Εγκ. 55.)

Ὅλοι στὸ Δύκειο ἔχουν πλαγιάσει. Μονάχα ἐγὼ κάθουμαι στὸ παράθυρό μου καὶ βλέπω τὸ χιονισμένο χωριὸ ν' ἁπλώνεται μπροστά μου.

Ἀντίκρυ εἶναι πανύψηλα βουνὰ ποὺ φαίνονται σὰ φάσματα στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ χωριὸ, δύο-τρία φανάρια ρίχνουν τὸ ἀδύνατό τους φῶς, καὶ τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ ξεπροβάλλει ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα σπίτια σὰν κυπαρίσι. Ἡ πεδιάδα, πλάι του, εἶναι χιονισμένη, μὰ σὲ μερικὰ μέρη τὸ χιόνι ἔχει λυώσει.

Ἐκεῖ πήγαμε τὸ ἀπόγευμα ὅλα τὰ παιδιὰ μαζὶ καὶ παίξαμε χιονοπόλεμο. Τί φωνὲς καὶ κατά ! Τί φασαρία ! Ὁ ἕνας φώναζε ἀπ' ἐδῶ, ὁ ἄλλος γρίνιαζε ἀπ' ἐκεῖ γιατὶ τοῦ ἤρθε πολὺ χιόνι στὸ πρόσωπο, ὁ τρίτος γελοῦσε κ' ἔσφιγγε στὰ χέρια του τὶς ἄσπρες μπάλλες. Κι' ἔπεφταν βροχὴ οἱ χιονιές. Τί γέντι, ἀλήθεια !

Τώρα πῶς εἶναι ἔρημη καὶ βουβὴ ἡ πεδιάδα !

Ἐάφνου, ἐκεῖ στὰ σκοτεινά, ξεπροβάλλει τὸ τραῖνο σὰ φωτισμένη ἀλυσίδα. Τρέχει ὅμως τόσο πολύ, ὥστε γλήγορα χάνεται πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους. Μὰ νά: Ἀν χάνεται τὸ τραῖνο, ἂν τὸ φῶς τῶν φαναριῶν λιγοστεύει λίγο λίγο, τὸ φεγγάρι ξεπροβάλλει παιχνιδιάρικα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ χύνει τὸ ἀσημένιο του φῶς στὸ ἄσπρο χωριό.

— Ἀκόμη δὲν πλάγιασες; Γλήγορα στὸ κρεββάτι ! ἀκούσηκε πίσω μου μιὰ φωνὴ ποὺ μὲ τρόμαξε.

Ἤταν ὁ παιδονόμος ποὺ ἔκανε σὰν πάντα τὸ γύρο του στοὺς κοιτῶνες.

(Σοφ. Ἐνγανδίη)

Δεικνήνητον

ΜΙΑ ΘΛΙΨΗ

['Αριθ. 'Εγκ. 55.]

Μόνο τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ἔφεγγε στὴν κάμαρα ποὺ κοιμόταν τὰ δεφάκια μου.

Ὅταν γύρισα ἀπ' τὸν περίπατο, ἀμέσως μπῆκα μέσα κι' ἔρεξα στὸ κρεββατάκι τοῦ νὰ τὸν φιλήσω,—ἀλλοίμονο ὅμως ! βλέπω τὰ μαλλάκια του κομμένα. Ἀρχίζω νὰ κλαίω, νὰ κλαίω, ἀπάνω ἀπ' τὸ μικρὸ του κεφαλάκι, ποὺ ἄλλοτε τὸ στόλιζαν ὡραῖες ξανθὲς μπουκλες, καὶ τὰ δάκρυά μου βρέχουν τὸ γλυκὸ του πρόσωπο.

Καὶ ἐνῶ αὐτὸ κοιμᾶται χωρὶς νὰ ξέρῃ τί συμβαίνει γύρω του, ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ κλαίω χωρὶς παρηγοριά.

Ἄσπρη Γάτα

ΟΚΑΣΤΑΝΑΣ

['Αριθ. Ἐγκ. 49.]

Μέρα-νύχτα στὴ φουφοῦ του
Καθισμένος ἐμπροστά.
Ἔχει πάντοτε τὸ νοῦ του
Στὰ γερό, ψητά, ζεστά.

«Κάστανα, ζεστά, φωνάζει,
Πάρτε ἀπὸ ἐμέ, παιδιά!»
Καὶ καθένανε κοιτάζει,
Μὲ μιὰν ἔξυπνη ματιά.

Ἂν τσιγκούνη τὸν διακρίνῃ,
Θὰ τοῦ δώσῃ πιὸ φτηνά,
Γιὰ νὰ τὸν ἀποκαμώνῃ,
Μὲ χαρούμενη καρδιά.

Κι' ἂν γιὰ κουβαντὰ τὸ νοιάσῃ,
Πῶχει μπόλικα λεπτά.
Τότε πάλι θὰ τοῦ δώσῃ
Πιὸ ἀκριβὰ καὶ διαλεκτά.

Ὅλους ἔτσι μᾶς γλυκαίνει,
Ὁ Καστανάς μας ὁ φτωχός,
Τὸ χειμῶνα μᾶς ζεσταίνει,
Καὶ μᾶς εἶναι πόθητός.

Κάπριος

ΓΛΥΚΕΙΑ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

['Αριθ. 'Εγκ. 57.]

Ἔτσι τὴν ξέρουμε ἡ καλύτερα ἔτσι τὴν ἔχουμε ὀνομάσει Μελαχροινούλα, μὲ γαλανὰ ὄμορφα μάτια, μὲ χτένισμα καὶ φόρεμα ἁπλά, κάθεται στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τῆς καμαρούλας της, βαστώντας πάντα τὸ ἐργόχειρό της

Διακόπτει, πολλὲς φορὲς τὴν ἐργασία της, στηρίζει τὸ χέρι της στὸ παράθυρο, κι' ἐκεῖ ἀκουμπᾶ ἀφῃρημένα τὸ κεφάλι της.

Τὸ ἀφηρημένο βλέμμα της διευθύνει μακρυὰ προσηλώνοντάς το σ' ἕνα ὁόριστο σημεῖο.

Μένει ἀδιάφορη πρὸς ὅλα ὅσα συμβαίνουν γύρω της, καὶ μένει ἀκίνητη ὥρα πολλὴ 'Από τ' ὤμορφο καὶ πάντα γλυκὸ πρόσωπό της, προσπαθῶ νὰ καταλάβω, τὸν κόσμο ποὺ βλέπουν μακρυὰ ἐκεῖ-πέρα τὰ μεγάλα γλυκὰ γαλανὰ της μάτια.

Μαντεύω, ἢ καλύτερα θέλω νὰ πιστέψω, ὅτι βλέπει ἕνα κόσμο ρόδινο, πλασμένο μὲ τὴ χρυσὴ της γιοτή, ἀπάνω στὸ ἀπέραντο παλάτι τῆς ἐλπίδας.

Τὸν κόσμο ποὺ ὀνειρεύεται καὶ θέλει ἡ ἀγνὴ ψυχούλα της νὰ ζήσῃ.

Ἀχ ! τί γλυκειὰ ποὺ εἶναι ἡ ζωή μας, ὅταν ζοῦμε μὲ τὴ γλυκειὰ αὐτὴ ἐλπίδα !

Κόμησσα τῶν Ἀχορνῶν

ΣΚΕΨΕΙΣ

['Αριθ. 'Εγκ. 56.

Θυμώνομεν πάντοτε ἐναντίον τῶν καλῶν συμβουλῶν διότι πρόνον αὐταὶ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ τὰς ἀκολουθήσωμε.

* * *

Τὸ γοῦστο ἐξαρτᾶται ἀπὸ δύο πράγματα· ἀπὸ ἕνα πολὺ λεπτὸ αἴσθημα τῆς καρδιᾶς καὶ ἀπὸ μίαν μεγάλην εὐδυτήτα τοῦ πνεύματος.

* * *

Ἡ τύψις εἶναι ὁ μόνος πόνος τῆς ψυχῆς ποὺ ὁ καιρὸς καὶ ἡ σκέψις δὲν μποροῦν νὰ τὸν μετριάσουν.

* * *

Τὰ προτερήματα τοῦ πνεύματος κάμνουν νὰ μᾶς ζηλεύουν· ἀλλὰ τὰ προτερήματα τῆς καρδιᾶς δὲν κάμνουν παρὰ φίλους.

* * *

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν ἀδιαφορισίαν μὲ τὴν εἰλικρίνειαν.

* * *

Ἡ πολυτέλεια δὲν ἐκπλήττει παρὰ τοὺς ἀνοήτους καὶ δὲν προξενεῖ οὔτε μίαν ἐλπιδινὴν ἀπόλαυσιν.

* * *

Τὸ μόνο ρόδον χωρὶς ἀγκάθια στὸν κόσμον εἶναι ἡ φιλία.

('Εκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Μοσχομάγκος τῶν Παρισίων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συζητοῦν.

—Μὰ ξέρεις τί στενοκέφαλος εἶναι αὐτὸς ὁ Γιάννης;

—Τί λές, καλέ! Αὐτὸς φορεῖ καπέλλο 53 νούμερο!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κομήτου

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΣ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 47* καὶ ραμμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 3* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*,—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 28 Μαρτίου 1923

ΣΤΟ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιεύσῃ προπομπὸς Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Β. Ἀναστάσιμον τοῦ 1923. Τὸ ποτὲ ἐσμαστὸ τοῦ τρέχοντος, ἀπὸ τὰς συλλογὰς κ.τ.λ. ὁποίου παίρνω ὁλοένα καὶ δημοσιεύω Ἀσκήσεις, θὰ δημοσιευθοῦν ἀρχὰς Ἰουνίου.

Ἐτελείωσε πλέον ἡ τύπωσις τῆς «Ἀδελφούλας μου», τοῦ ὡραίου εἰκονογραφημένου βιβλίου ποὺ μὲ τόσο ἀνυπομονησία περιμένεται ἀπὸ μεγάλους καὶ μικρούς. Σὲ ἐρχόμενο φύλλο θὰ σᾶς κῶ τὴν τιμή του, γιὰ νὰ κάμετε τὰς παραγγελίας σας.

Μὲ μεγάλη της χαρὰ ἡ *Μιράντα* μοῦ στέλνει σήμερα ἕνα ξεσπάθωμα καὶ μοῦ ἀναγγέλλει πὼς ἔρῃτε καινοῦργιο τρόπο ξεσπαθώματος : Σὲ ὅσα κορίτσια ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ, ποὺ τώρα εἶναι στὸν τόπο τους, τοὺς γράφει γράμματα καὶ τοὺς λέει νὰ μένε ἕνα σωρό. Ἔτσι τοὺς κάνει νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ νὰ γράφωνται. Εὐχαριστῶ πολὺ τὴ *Μιράντα* καὶ συσταίνω τ' ὅλους τὸν τρόπο της.

Χαίρω, *Μονάκριβη*, ποὺ ἔγεινε καλά· ἀλλὰ καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἀρρώστεια αὐτή, ποὺ τὴ χρωστᾶς στοὺς φιλάνθρωπους κόπους σου καὶ στὶς εὐγενικὲς φροντίδες σου γιὰ τοὺς πτωχοὺς πρόσφυγες. Ὤ, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ στενοχωρηθῆς τόσο ποὺ δὲν μπόρεσες νὰνανεώσῃς τρηγορώτερα. Τὴ χαρὰ σου τὴν ἤξερα καὶ σ' ἐκπερίμενα.

Νὰ κι' ὁ *Θεὸς τῆς Ἀγάπης* ποὺ ἄργησε νὰ μοῦ γράψῃ. Μ' αὐτὸς γι' ἄλλο λόγο ! εἶχε φασαρίες στὸ σπίτι μὲ τοὺς χάρους τῆς μεγαλύτερής του ἀδελφῆς. Τέτοιες χαρούμενες «φασαρίες» τοῦ εὐχομαι νὰ ἔχῃ πάντα. Καὶ νὰ ἤξῃτε ποὺ κι' ὁ γαμπρός του εἶναι παλιός μου συνδρομητὴς ὅπως κι' ἡ ἀδελφή του παλιά μου συνδρομήτρια. Κι' οἱ δυὸ μὲ ἀγαποῦν ἀκόμη τόσο, ὥστε στὸ τοξεῖδι τοῦ γάμου πῆραν καὶ παλιούς μου τόμους νὰ διαβάζουν μαζί καὶ νὰ θυμοῦνται τὰ παιδιά. Νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι οἱ καϊοί μου φίλοι !

Ἡ *Νεφέλη*, ποὺ ἐσπούδασε στὴ Ἀγγλία καὶ ἔξοικε λαμπρὰ τὰ γγλικά, μοῦ γράφει γιὰ τὴν Παιδικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία : «Ἔχω διαβάσει σχεδὸν ὅλους τὴς τοὺς τόμους καὶ λυπόμουν γιατὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουμε τέτοια βιβλία γιὰ παιδιά. Εἶναι τόσο ἁπλὰ ἐξηγημένο τὸ κάθε τί, ποὺ σὲ διασκεδάζει ἐνῶ σὲ διδάσκει». —Ναί, μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς μερικὰ κομμάτια τοῦ Lamb νὰ τὰ ἰδῶ. Περιμένω καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀξιεπαίνων ἐνεργειῶν σου γιὰ τὴ προσφυγόπουλα.

Καπετὰν Καραπιπέρη, μετάφρασή σου ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύσω παρὰ μόνον στὴ Σελίδα, ἀν τὸ κομμάτι εἶναι μικρὸ καὶ καλὰ μεταφρασμένο. Κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δὲν πρέπει νὰ ἔχουν εἴποτε ἄλλο ἀπὸ τὰς ἀπανεψίας, συντόμους μάλιστα, καὶ μιὰ σκέψη μόνο στὸ τέλος. Δείχνουν τουλάχιστο ἐκλαισθησία ὅσοι τὰ φορτώνουν μὲ σημειώματα στὰ περιθώρια, μὲ σκέψεις μὲ εἰκόνες. Ἐ, καὶ ἕνα ἐλαφρὸ χρωματισμὸ τῶν κοσμημάτων, ὅπως ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια δὲν βλάπτει κάποτε.

Εὐχαριστῶ ἀνακοινῶ κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου, *Κορυδαλλέ*, ὅτι μετανοεῖς κι' τὸ θυμωμένο ὕφος τῆς ἐπιστολῆς σου ἐκείνης, ἀναγνωρίζεις τὸ λάθος σου καὶ μοῦ ζητεῖς συγγνώμη,— τὴν ὁποίαν ὁλοπρόθυμα σοῦ δίδω, γιατὶ μὲ τὸ κίνημα σου αὐτὸ δείχνεσαι ἀξιοθαύμαστο καὶ παιδί. Θὰ πῶ ἀκόμη, ὅτι εἶσαι ὑπερ τῆς τάξεως νὰ δημοσιεύω «Παιδικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», φύλλο παρὰ φύλλο. Ἀλλὰ θὰ εἴδες ὅτι ἄλλη κάνεις ἐπιχειρατεῖ.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Παντάχου Παρών*, *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν*, *Πόπη Ι. Σουλιανάκη*, *Χρυσίζουσα Ἀνατολή*, *Υἱὸς τοῦ Ταϋγέτου*, *Ἀφρόκρινο*, *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων* καὶ *Ἀνδρέας Χ.Β.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας τῶν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια, ξεσπαθώματα, συμπληρώματα κλπ.

Ἀπὸ τὸν Σύλλογον «Μοῦσα» ἔλαβα 30 δραχμὰς γιὰ τὸ *Δάκρυ τῆς Φυλῆς* καὶ ἄς ἔλθῃ στὸ γραφεῖο μου νὰ τοῦ τὶς δώσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, διὰ τὴν Β' Τριμηνίαν τοῦ 1923,

Ἀπορρίπτονται: «Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου μου» τοῦ *Κυνηγοῦ* Θὰ ἦταν ἀρκετὰ νόστιμο, ἂν ἦταν κάπως καλύτερα γραμμένο καὶ σὲ γλῶσσα πιὸ δημοτική. — «Marcia Funebre» πεζὸ ποίημα τοῦ *Ἀφρόκρινου*. Καλὴ ἡ ἰδέα. Τὸ σχέδιο ὅμως ἔχει ἐλλείψεις. Στὴν ἀρχὴ, πολλὲς κοινοτοπίες. Ὕστερα, ἡ ψυχολογία τῶν γονέων δὲν φαίνεται ἀληθινὴ, ἐν καὶ πρωτότυπη. Μόνο τὸ τέλος εἶναι ὡραῖο.—«Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Προσκόπων» τοῦ *Διαβολόπαιδου*. Μάτοιο. Καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Τέτοια ἔλαμε πολλά.—«Ποῦ πῆγε ὁ νοῦς μου» τοῦ *Δημ. Λαμπαδίη*. Προσοχὴ κι' αὐτά, ἀλλὰ πολὺ κα λύτερο. Ἡ γλῶσσα θὰ ἤθελε διόρθωμα. Ἔπειτα, χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται.—«Οἱ δυὸ δρόμοι» τοῦ ποιητοῦ *Τραγουδιοῦ τῶν Θρακῶν*. Τὸ ἐναποδάσασα, τὸ ἥλιος. Ἑπομένως εἶναι ἡ ἀντίφαση ἡ πιστὴ μίμησις. — «Ἀληθινὸς παπαγάλος» τοῦ *Δοξασμένου Ἀδελφοῦ*. Παραγνώστο, τὸ ἐναδήμησε ἐσυσα.— «Νυκτερινὴ Ἁρμονία» τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδανικοῦ*. Ὡς πεζὸ ποίημα, ἄτεχνο.—«Οἱ τρεῖς τεμπέληδες» τοῦ *Κ. Καραπιπέρη*. Ἀκατάληλο. —«Τὸ γέλασμα τῆς μαμᾶς» τοῦ *Μίμη Μπιζίου*. "Οχι τόσο ἔξυπνο πρωτοπριλιατικὸ Καθένας θὰ τὴν πάθαινε τὴ θέση τοῦ καημένου τοῦ Τάκη.

Ἐγκρίνονται: 56. «Τὰ καινούργια παπουτσάκια» τοῦ *Ἀγαπολούλουδου*. Παιδικὸ, ἀληθινὸ καὶ χαριτωμένο.— 57. «Ταῦτα τοῦ Πάσχα» τοῦ *Παντάχου Παρόντος*. Νόστιμο καὶ ἐπίκαιρο μεθύριο.—58. «Ἐνῶ ἀγρύπνουν τὰ διαβάζοντας» τῆς *Γυναίκας*. Ζωηρὸ καὶ καλογραμμένο.

«Τὸ ὑπ' ἀριθ. 53. ἐγκριθὲν κομμάτι «Ὑπὲρ τὴ δεισιμεύδομενα», δὲν εἶναι τοῦ *Πλανοδίου* ἀλλὰ τοῦ *Φιλεδήμου*. Τὸ ὄνομα εἶναι δικό μου. Αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ, ἐπειδὴ ἔχουν τὸ ἴδιο σχεδὸν ὕφος, τὸ ἴδιο ὕφος καὶ τὸ ἴδιο ἀνάμεσα κάτω ψευδώνυμο, τὰ συγχέω. Κι' ἐκεῖ ποὺ θέλω νὰ πῶ *Φιλεδήμος*, μοῦ γράφει καὶ λέει *Πλανόδιος*! Περίεργο, ἔ;

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς:

Γλυκὺ Παρελθόν,	Δρ. 9,20.
Κ. Κευρσάρης,	» 15. —
Κλεὼ Πολίτου,	» 20. —
Εὐδοκία Πισπινῆ,	» 40. —
Χρυσαυγή,	» 40. —
Σκλοβιτένη Πόπη,	» 25. —
Λία Δ. Μαρινάκη,	» 1, 50
Προηγούμενοι εἰσφοραί	» 973, —
Ἐν ὅλῳ	Δρ. 1123,70

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὀδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἀκανθόμυρο Στεφάνι*, ἀ. (ΒΠ). *Κόμησσα Μπαρμπιρόλη*, κ. (ΚΜ). *Γλυκὺ Παρελθόν*, ἀ. (ΚΓ). *Κακὸς Περίδρομος*, κ. (;;;!!) *Καμπούρης*, κ. (ΜΙΔ). *Μένα τοῦ Βενιζέλου*, ἀ. (ΝΜ). *Ματωμένο Χαμόγελο*, ἀ. (ΔΜ). *Μαθρὸς τῆς Βενετίας*, ἀ. (ΖΓ). *Λευκὸς Γλάρος*, ἀ. (ΓΒ). *Δόν Μελετζανάκης*, ἀ. (ΣΚ). *Σκορπιός*, ἀ. (ΠΞ). *Ἐργένος*, ἀ. (ΔΕ). *Μενέλαος*, ἀ (ΝΜ. *Ξανθιὰ Κοφιατοπούλα*, κ. (ΕΔ) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, κ. (ΔΔ). *Προσφυγοπούλα*, κ. (Δ2) *Ὀρφανεμένη Μικρασία*, κ. (ΡΠ) *Κουνούπι*, ἀ. *Τραβιάτα*, κ. (Μόζαρτ). *Δουδοβίκος*, ἀ. (;) *Λιχουδόγατα*, κ. (ΜΣ). *Χανουμάκι*, (ψιτ-ψιτ). *Ἀγριοβιολέτα* κ. (ἐγώ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ἰουλιανός*, ἀ. *Τριανταφυλλένια*, κ. *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν*, κ. *Νησὶ τῆς Ἀφροδίτης*, κ. *Νίτσα*, ἀ. *Πηδηχτούλης*, ἀ. *Δτβύριν θος*, ἀ. *Δικέφαλος Ἀετός*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις δραχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσοτέρας λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναλλάξουν τὸ *Γλυκὺ Παρελθόν* μὲ *Λεβέντισσαν Κόρην* τοῦ *Ταϋγέτου*, *Ζουλοῦ* τὸ *Ὄνειρον τῆς Ἀνατολῆς* μὲ *Ρίτσαν*, *Ἰωνικὸν Οὐρανόν*, *Βασίλ. στὶς Πασσάρ*, *Χαλικουτσοπούλαν*, *Ἐπτάλοφην*, *Ἰαβέρην*, *Μιράντα*— ἢ *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων* μὲ *Γάϊον Ἄνθην*, *Δοξασμ. Τσολιάν*, *Χλωμὸ Δειλινό*, *Φιφήν*, *Φαρέτραν*, *Ρίτα*, *Νέσσα*, *Ἄρην*, *Ἐστάλοφην*, *Νόρμαν*, *Νανουρίστρα*, *Ἀγριοκάτσ.* *Χλόην*—ὁ *Ἀτβύριν θος* μὲ *Τραγ. τ. Θρακῶν*, *Γάϊον Γράκχον*— ἢ *Ἐσμὲ* μὲ *Μαύρην Πεταλούδαν*, *Ἀλεξανδρινὴν*, *Καλαμ. Λουλ.* *Χάϊτε*, *Κυματίζ.* *Γαλανόλευκη*, *Σμύρνη*, *Κύκνο*, *Ζινέτταν*, *Ἀφροκρίνο*, *Καίτην*—ἢ *Ξανθὴ Κυρία* μὲ *Ἑλλάδας* *Ἀγκαλ.*, *Λίσν*, *Μίντελσον*, *Σμίτ*, *Βεατρίκην*, *Τριανταφυλλένιαν*, *Παντ. Παρόντα*, *Μιράντα*, *Νύμφ τ. Δάσ.* *Μέμφιδα*, *Κίρκην*, *Νόρμαν*, *Κορλόεαν*— ὁ *Ἄχ ἐπαναστάτης* μὲ *Καρούμπαν*, *Καρκαλέτσον*, *Τρουγέραν*, *Γάϊον Γράκχον*, *Χολέραν*, *Παγούκλαν*, *Μαϊστρον*, *Καταιγίδα*, *Ἰππόλυτον*, *Κόψ*.

Ἡ Διάπλασις ἀπαίτεται τοὺς φίλους της. Ὑδραῖον Ἱππότην (ὄχι ὅλους τὸ ἴδιο τοὺς ἀγαπῶ, ἀλλ' ἀπαντῶ μόνο σὰν ἔχω τόπο· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ Σύλλογο καὶ γιὰ ὅσα γραφεις· Σῆμα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τώρα· θὰ ἐκδοτεῖτε πάρα πολύ·) *Βασιλέα Ἀθάμαντα* (ὄχι, αὐτὸ δὲν μπορεῖ, καθὼς τὸ εἶπα καὶ ς ἄλλους· καὶ τὰ Λαχεῖα ἀπαγορεύονται ὑπὸ τοῦ νόμου· γιὰ τάλλα εὐχαριστῶ·) *Ἰδεολόγον* (σιγὰ σιγὰ θὰ μαθῇς· ράψε μου συχνά·) *Ἀφελῆ Γυμνασιόπαιδα* (πολὺ καλὴ ἡ ζωγραφιὰ σου μόνο ποὺ ἡ κουζίνα δὲν εἶναι χωριάτικη κι' ὁ Τοτός... σὰ νὰ μεγάλωσε· ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἂν δὲν μοῦ στείλουν καλύτερη, θὰ τὴ δημοσιεύσω·) *Γλυκὺ Παρελθόν* (ἔστειλα· πολὺ μοῦ ἄρεσαν αὐτὰ ποὺ γράφεις!) *Ζήνωνα* καὶ *Ἀριστείδην Πηλαβάκην* (ἐμπρὸς λοιπὸν! κάμετε κι' αὐτὸ τὸ δυνατὸ πήδημα· πρέπει νὰ κάμετε ἀπὸ ἕνα ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφετε χωριστά) *Κοκκινοσκουφίτσα* (πολὺ μ' εὐχαριστῆσε τὸ γράμμα σου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένω καὶ τάλλα· κάνε ὅτι μπορεῖς καὶ δεῖχνε σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ὅτι μόνο γιὰ «μωρὰ» δὲν εἶνε τὸ περιοδικό μας) *Μαδυτοπούλα* καὶ *Βυζαντινὴ Σημαία* (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ· στὸ ἐρχόμενο θὰ τὰ κοῦμε καλύτερα) *Ἀέλον Κ. Ν. Χ* (τὴν μικρούλαν, ποὺ ἂν καὶ 20 μόλις... μηνῶν, ξεσπαθώνει διὰ τῆς μητέρας της, παιδιᾶς μου φίλης ποὺ τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ!) *Πλανόδιον* (καὶ σένα ὑπερευχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ποὺ, ἂν καὶ ξένο, ἐδῶ, μπόρεσες νὰ κάμῃς) *Τυφλὸς* (διεδίδασθη.) *Ἀιολικὴν Αὔραν* (μὲ τὴν γραμματοκομιμύραν, ἄργησα νὰ ἐκτελέσω τὸ γράμμα σου· πολὺ μὲ συνκίνησαν ὅσα γράφεις.) *Νέτσαν* (ἂν καὶ ἀλίγον ἀργά, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ πολύ.) *Χριστόφορον Γ. Φωτεινόν* (ὁ Διαγωνισμὸς κάθε τριμηνίας εἶναι ἀνεξάρτητος, ἑπομένως μπορεῖς νὰ στείλῃς τὰς λύσεις τοῦ 6. χωρὶς νὰ ἔστειλες τὰς λύσεις τοῦ α'. δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ στείλῃς ὅλων των Ἀσκήσεων τὰς λύσεις· καθὲ φυλλάδιον ἐκείνες μόνον ποὺ εὑρίσκεις!) *Λευκὸν Γλάρον* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἔστειλα.) *Διαβολόπαιδο* (δὲν ξέρω· ρώτησε στὸν Ἐλευθερουδάκη.) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (ἔστειλα· ναί, τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, νὰ ἐξακολουθήσῃς.) *Δοβρυρίνθον* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ· θεραπεία συγχαριτήρια·) *Ἐσμὲ* (ὄχι, μὲ τὸ ἴδιο ψευδώνυμο πρέπει·) *Ζουλοῦ* (πολὺ εὐχαρίστως τοῦ τὸ ἐνέκρινα καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ὁ ἴδιος· *Μέλισσαν* (ἔστειλα· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) *Ἀγριολούλουδα, Λιχουδόγατα*, κτλ. κτλ.

Κύμα τοῦ Σαρωνικοῦ, Πασχάλην *Ν. Πτυχάλην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἀκανθένια Στεφάνι, Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Σπύρον Καπηφόρην, Ξανθὴν Κορφιατοπούλαν, Προσφυγοπούλαν, Κυγηγὸν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 207 Διαγωνισμοῦ Δύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαΐου).

186. Δογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Τὸ ΜΙ διαίρεσε μὲ Ἄλφα
Διὰ νὰ κύρης ἄνευ κόπου
Ὄνομα κατηραμένον
Μιᾶς μαγισσῆς ἀπανθρώπου.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βασιλ. Ἀθάμαντος

*187 Συλλαβόγριφ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 47

670. Καρχηδὼν (Κάρ, χῖ, Δών.) —671. Πάρμα-Πάργα-Πράγα.— 672. Ὁ Κάμιλλος, ἡ κάμηλος.— 673. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Ἰνδός, ναρδός, Δανία, ἄπιον, ῥόδον, δδοιπόρος, Σινά.) - 674. Ὄνυξ-νύξ.— 675-679. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Π: *ἅρπα, Πάργα, πόνος, πόρος, ἄπνους*.—700. ΑΘΩΣ (Ἄρμα, Θεμέλιον, Ὠμός, Σημεῖον.)—701. Οὐ καταισχυνῶ ὅπλα τὰ ἱερά.— 702. Αἱ *μέλισσαι μέλι παράγουν* (ἐμ ἅλ εἰς ἐμ ἅλ ὑπ' ἄρα γοῦν.)—703. Malheur aux vaincus.—704 OTHON [Ombre, Tableau, Hache, Ornement, Nation].

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἑκάστη λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα στὰ 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' — 439)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πάνου σε μιὰ καλλιτεχνικὴ κάρτα, γραφτε μιὰ σκέψη δικιά σας ἢ ξενη. Ἀνάγκη νὰ γράφτε ἀκόμα ἂν εἶναι δικιά σας ἢ ὄχι. Ἡ ὁμορφότερη κάρτα μὲ τὴν πιὸ καλὴ σκέψη θὰ βραβευτεῖ *πρωτότυπα*. Θὰ δώσω ἀκόμα δυὸ βραβεῖα: στὴν καλήτερη κάρτα ξεχωριστὰ καὶ στὴ σκέψη τὸ ἴδιο.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ 3 ΜΗΝΕΣ

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟ-ΦΥΡΑ
Γιάννη Ἀρδάμη, Μιαούλη 12, Πειραιεύς

(ΚΓ' — 440)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ «ΑΛΤΑ—ΡΟΚΑ»

Διαγωνισμὸς Β' Μ. Μυστικῶν. Διορία δίμηνος, βραβεῖα τρία, συμμετοχὴ 1 ὀρ. Δ]σις: Ἀχιλ. Γεωργαντᾶ, ἰατροῦ, Κηφισιά. (Ἐκ τοῦ Ὑπουργ. Διαγωνισμῶν)

(ΚΓ' — 441)

Ἀνταλλάσσω κάρτες (τοπεῖα) καὶ Μ. Μυστ. Δ]σις: Ζωχιὸν (διὰ Ἰουλιανόν), Βασιλείου Μακεδόνος 1, Ἀθῆναι. Ἰδανισμέ, Νυχτερίδα, Φάσμα, Τριανταφυλλένια, Ἄρατε, Ἰαβέρη, Διαβολόπαιδο, δέχεσθε ἀνταλλαγήν;
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(ΚΓ' — 442)

ΑΔΕΡΦΑΚΙΑ ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΔΕΤΣΕ

Ἂν καὶ δὲν εἶσθε κομιλφὸ κι' ἂν δὲν πετάτ' τὸ γάντι κι' ἂν τὸ ζουνάρι μένει ἐκεῖ σᾶς μπαίνουμε στὸ μάτι.
ΤΡΟΥΓΕΡΑ. στοιχηματίζουμε τὸ μυαλό σου... Rendez vous στὸ Φρενοκομεῖο (Κερκύρας) τὴν Τετάρτη.

ΧΟΛΕΡΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔ. ΒΑΡΩΙΟΣ

(ΚΓ' — 443)

Εὐχαριστῶντας, βραβεύω τὸ Μ. Μυστ. τῆς *Μελλοθάνατης* καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς *Ρίτας* κάρτα.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(ΚΓ' — 444)

Ἡ Κομησιὰ Μπαρμπιρόλη, εἰσερχομένη εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον χαιρετᾷ ἀπαξάπαντας.

(ΚΓ' — 446)

Κίρκη, σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ εὐγενικὸ κομπλιμέντο.
Νίτσα, Δόξα Ματωμένη

(ΚΓ' — 445)

Ἀποτελέσματα *Διαγωνισμῶν Νίτσας*. Ἀποτελέσμ. Διαγωνισμοῦ Κάρτ-ποστάλ: Κὺρ καὶ Μ. Μ. Ἰωάν. Δελακῶτσος.— *Νίτσα*

(ΚΓ' — 447)

Μαυρούκα, ἀλάτι δὲν εἶχες νὰ ἀλατίσῃς λίγο τὸ παιδικό σου πνεῦμα;— *Δόξα Ματωμένη*

(ΚΓ' — 448)

Βεατρίκη, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ εὔμορφο τετράδιο. Ἂν ἀργήσῃς νὰ λάβῃς δικό μου, σὲ παρακαλῶ μὴ μὲ πιστρεξηγήσῃς. Θὰ σοῦ τὸ στείλω μόλις συνέλθω ἐντελῶς ἀπὸ τὴ μεγάλη μου φοβερὴ λύπη. *Χρυσαυγή*

(ΚΓ' — 449)

Διαπλασόπουλα Πειραιῶς, ἐγγραφῆτε στὸ Παράρτημα τοῦ Συλλόγου «ΜΟΖΑΡΤ». Σωτήρης Δερδένές, p.r. ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

(ΚΓ' — 450)

Ἀποτελέσμ. Διαγωνισμοῦ. Βραβεύονται: Ψεύτικο Δάκρυ, Ἔνδοξος Ἑλλάς, Ἀσσιράτ, Κουτσουμπίνας.— ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

(ΚΓ' — 451)

Φάσμα, ἔλαβα κάρτες, εὐχαριστῶ. ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, σὲ ψήφισα· ἀνταλλάσσουμε; Διαπλασόπουλα, διαπλασοποῦλες, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. Στείλατε μέσω Διαπλάσ.—ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΓ' — 452)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

«ΑΣΙΓ»: Α(ΘΗΝΑΪΚΟΣ) Σ(ΥΛΛΟΓΟΣ) Ι(ΠΠΟΤΩΝ) Γ(ΑΝΤΙΟΥ). Ἐπειδὴ 'ς αὐτὸ τὸ φύλ. θὰ πειράζετε τὴν «ΠΑΣ» γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς σᾶς κανονίζουμε... «ΠΑΣ» ἔχεις ὁλόθερμην ὑποστήριξίν μας. «ΑΗΤΤΗΤΕ», ὕπνον γλυκύν.

(ΚΓ' — 453)

«Π.Α.Σ.» μάθετε ὀρθογραφία· παραδίδομεν μαθήματα. «Π. Α. Ν.», ὑποτάξου.—«ΑΣΙΓ»

(ΚΓ' — 454)

Διαγωνισμὸς Γ'. «Περιγραφὴ γεύματος». Προθεσμία δίμηνος.» Συμμετοχὴ ὁλόεπτον. Δ]σις ΚΓ'—42 Ἀναμένομεν!
Περίδρομος»

(ΚΓ' — 455)

Μπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας.
Γλυκὺ Παρελθὸν

(ΚΓ' — 456)

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιόκοσμο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας. Μυτιληνοί, βρέστε με.
Ἀκανθένιο Στεφάνι

(ΚΓ' — 457)

Πῶς γελασιέστε Δδες Μυῖγα, Ἀράχνη, Σκούπα καὶ Φαράσι νὰ μεταβάλετε τὴν καϋμένη Νίτσα εἰς Πηδηχτούλη; Νόστιμο κι' αὐτά! Σᾶς ἐθαύμασαν ὅλοι καὶ ὅλες διὰ τὸ κατόρθωμά σας. *Νίτσα*

(ΚΓ' — 458)

Μελαχροινή, πῶς σοῦ ἐφάνηκε τὸ Χριστουγενιάτικο δράμα εἰς τὴν Egyptiana;
Βενέδικτος, Πηδηχτούλης

(ΚΓ' — 460)

Σεῖς ποὺ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο ξεύρετε τὴ Δόξα, ποιητές, εὐγενικὲς ψυχές, ψηφίσετε τὸ ψευδώνυμο *Δόξα Ματωμένη*, *Δόξα Ματωμένη*

(ΚΓ' — 459)

Ἕνα μάτσο σκόρδα διὰ τὰς ἀνακαλύψεις σας. Φτού! νὰ μὴν ἀβασκαθῆτε!
Πηδηχτούλης, Βενέδικτος

(ΚΓ' — 461)

Ἀποτελέσμ.. Διαγωνισμ. Μ.Μ. Ἐβραβεύθησαν· α' Ἄρατος, β' Ἥρω. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.
ΧΑΓΝΕ

(ΚΓ' — 462)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΟΝΤΗ»

«Μ.Κ.Γ.» Στὶς κοροϊδίες ἀπαντᾶς, ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως πολέμου διατί σιωπᾶς;; Ὅσο περὶ σπιθαμιότητος εἴμεθα βέβαιοι, διότι αἱ ἀνακαλύψεις δὲν εἶναι δικαί σας, δηλαδή, μὲ ἄλλα λόγια, πετᾶτε μὲ ξένα φτερά. Δὲν ξεύρω ἂν εἴστε τώρα πολλοί, ἀλλὰ ὅταν ἱδρυθῆκατε εἴσαστε μόνον δύο. «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ» καὶ «ΝΙΚΗ» τρέμετε!!! Ἀνακαλύψεις προσεχῶς.
«Κ.Ε.Π Γ.»=Κ(όμης) Ἐ(ράχ), Π(ιλοίαρχος) Γ(ράντ).
ΜΟΣΧΟΝΛΣ, ΝΙΑΓΑΣΑΣ καὶ Σια

(ΚΓ' — 463)

Βεατρίκη, Τζέμμα πῶς πάει ὁ χορός; Σύλλογε Μόζαρτ, κρύα συγχαρὴ ἤρια στὴν Πρόεδρό σας γιὰ τὰς προόδους.— ΒΟΜΒΥΣ

(ΚΓ' — 464)

Καρούμπα, Καρκαλέτσο, φροντίσατε παραλάβετε ἕνα μάτσο γαϊδουράγκαθα ποὺ σᾶς στέλλομεν, δι' αὐτοχειροτόνησίν σας εἰς ἀρχιπότηδες. Ἄρη, συγχαρητήρια διὰ ραπανάκια. Κατεργαρούλα, ἀκόμη περιμένομεν τετράδια.-Ἀφρόκρινο, Νανουρίστρα

(ΚΓ' — 465)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ μυροβόλον Σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.
Λευκὸς Γλάρος

(ΚΓ' — 466)

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Νέος συμπολεμιστής: *Ἐργίνος*. Ἐξακολουθοῦμεν καταπολεμοῦντες τὰ συντρίμμια τοῦ «Θριάμβου» Ἐπιάλοφος = Ἀντ. Κοκκαλάνης, Πριγκήκισσα τῆς Σελήνης = Τριανταφύλλου, Ζάκ Σεπάρ = Π. Γουσίδης, Νεαρὸς Νυτεκτίβ = Κοκκαλάνης, Μπόεμ = Ι. Ἀρδάμης. Μένει ἡ «Κινεζικὴ Δημοκρατία».

(ΚΓ' — 467)

Νυχτερίδα, εὐχαριστῶ· ναί, ἀνταλλάσσω· περιμένω δικό σαζι *Μπερμπαντάκο*, ἔχω καιρὸ νὰ λάβω γράμμα σου· τί γίνεσαι; *Ἀγριοκόριτσα*, ἀλληλογραφοῦμε; ἀπάντησε. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ' — 468)

«Α.Μ.Α.»

Συμμορία ἱδρυθεῖσα ἐν Ἀθήναις μὲ σκοπὸν: συμμαχίαν συλλόγων, ἀνακαλύψεις ψευδωνύμων, κλπ. Προσεχῶς ἀρχαιρεσίαι. ΒΡΟΝΤΗ, τίθεμαι στὸ πλευρό σου ἐναντίον τῆς «Μ.Κ.Γ.» Ἱππόται, δόκιμοι μυστικοὶ δι' ἀνιχνεύσεις.
Οἱ Ἱππόται τῆς «Α.Μ.Α.»

(ΚΓ' — 470)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΑΛΤΑ-ΡΟΚΑ
ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Ε.Κ.Π.»
ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Κ.Ε.Π.Γ.»
Συμμαχοῦν μὲ Συμμορ. «Μ.Κ.Γ.»

(ΚΓ' — 471)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὅλους καὶ ὅλας.—*Ἄνθος τοῦ Μαΐου*

(ΚΓ' — 469)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α': ΦΑΣΜΑ, ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β': ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ, ΒΡΑΒΕΙΟΝ Γ': ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ. Πάντας συμμετασχόντας εὐχαριστοῦμεν. Στείλατε Δ]σεις γιὰ νὰ σταλῶσι βραβεῖα. Ταχυδρομικὰ εἰς βάρος σας.

(ΚΓ' — 472)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μέσω Διαπλάσεως καὶ ἀλληλογραφῶ. Γράψατε: Ἀλεξ Στεφανίδην Ἡράκλειον. ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

(ΚΓ' — 473)

Κεραυνοβόλε *Ἱππότα*, *Μαῦρε Ὁπλαρχηγέ*, *Μυστηριώδη Βαρῶνε*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστ.; Στείλτε στὴ Δ]σι 4ου φυλλαδίου.
ΑΟΡΑΙΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΓ' — 474)

Μπαίνοντας στὸ σελονάκι σας χαιρετῶ ὅλους· Καὶ ὑπόσχομαι νὰ σᾶς γίνω. ΚΟΥΝΟΥΠΙ

(ΚΓ' — 475)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

ΤΡΟΥΓΕΡΑ, ποὺ κοπανᾶς ἀέρα, προσπαθεῖς νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ἄγνοιάν σου δι' ἀρίστων καὶ ἀκαταλήπτων φράσεων. Φρονεῖτε ὅτι τοῦτο εἶναι εὐφυΐα;

(ΚΓ' — 476)

ΠΡΩΤΗ ΣΦΕΝΤΟΝΙΑ

Ψευτοπαλικαροῦ μὲ εἶπες σύ,
ποὺ λόγια μόνον εἶσαι
(μὰ νὰ μὲ εὕρῃς δὲν μπορεῖς)
Ἐγὼ ξεύρω ποιὸς εἶσαι.
Καὶ ἂν ὡς τὸ ἑπόμενον
ἐμὲ δὲν προσκυνήσῃς,
Μάθε καὶ ξεύρε, κύριε,
πῶς θὰ μετανοήσῃς
ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' — 477)

ΤΡΟΥΓΕΡΑ, Γιατί; Μὰ τὸ εἶπες μόνος σου. Ἐν τῷ μεταξὺ θέλεις νὰ γνωρισθοῦμε καλύτερα; Ἂν ναί, στεῖλε μου τὴν Δ]σί σου γιὰ νὰ σοῦ γράψω.
ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' — 478)

Διεύθυνσις Συλλόγου «ΜΟΖΑΡΤ»: Δδὰ Μαντζάρη (διὰ Ἀλησμόνητη Σμύρνη), Καποδιστρίου 18, Θεσσαλονίκη.

(ΚΓ' — 479)

ΤΖΕΝΝΥ ΜΕΡΡΙΣ, Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προθυμία σου. Μ. Μ. σοῦ στέλλουμε γιὰ τὸν Διαγωνισμό σου. Φιλία μας τὴν ἔχεις.—ΛΙΣΤ, ΑΛΗΣΜ. ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 480)

Μπαίνοντας στὸν «ΜΟΖΑΡΤ» χαιρετῶ ὅλους. *Τραβιάτα*

(ΚΓ' — 481)

Μ' ἕνα πήδημα μπαίνω στὸν «ΜΟΖΑΡΤ».— *Γεωγιάδης*

(ΚΓ' — 482)

Μπαίνοντας στὸν «ΜΟΖΑΡΤ» χαιρετῶ τὰ μέλη.—*Πετρωτοῦ*

(ΚΓ' — 483)

Διαπλασόπουλα, στεῖλτε ὅλοι στὸ Διαγωνισμὸ τῆς ΚΡΑΤΑΙΑΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ. Βραβ. ἐκπληκτικά.

(ΚΓ' — 484)

Ὀνειρον τῆς *Κύπρου*, ἀδύνατον νὰ στείλω Δ]σίν μου, διότι ἐπιθυμῶ νὰ μένῃ ἄγνωστη.
Ματωμένη Δύση

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθῆναι